

Værdistigningen. Jeg maa da ogsaa med Tilfredsstillelse fremhæve, at den Folketingsmand, jeg sigtede til, ikke er gaaet saa vidt, som det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds gik i sine Krav til en Ændring deraf, naar han, principalt i alt Fald, holdt paa, at Værdistigningsafgiften kun burde have Prioritet efter alle de ved Banens Aabning paa Ejendommen hvilende Prioriteter. Det vilde være at prisgive sig i den Grad til de private Spekulanter Forsøg paa at omgaa Værdistigningsafgiften, at jeg meget vil advare imod at gaa dertil. Det ærede Medlem var jo heller ikke blind for, at saadanne Farer vare til Stede, men mente, at de maatte kunne overvindes. Naar den paagældende Folketingsmand foreslog, at Værdistigningsafgiften skulde have Prioritet efter de Prioriteter, der vare tinglæste et Aar før Banens Aabning, eller efter den Værdi, som Kommissionen sætter paa Ejendommen uden Hensyn til Baneanlægget — det sidste maatte vel nok siges at være det mest rationelle —, saa skønner jeg ikke, at man overhovedet med Grund kan indvende noget mod min Tanke, at alle Prioriteter bør gaa forud. Den Indvending derimod, som jeg indrømmer har mest Vægt, er hentet fra den Situation, som kan opstaa, hvis man tænker sig, at Ejeren i en Aarrække af indtil en Menneskealder benytter sig af den Henstand, han kan faa, indtil han sælger Ejendommen, thi det kan jo ikke nægtes, at saa vil der kunne paadrages Ejendommen en meget betydelig økonomisk Byrde forud for de i sin Tid paalagte Prioriteter. Naa, for de fleste Prioritetshaveres Vedkommende i alt Fald vilde det jo gælde, at de kunde sikre sig ved at sige deres Prioriteter op; saa faar man tilbage kun Hensynet til Ejerne selv, men her mener jeg, at man kan berolige sig ved, at han jo kan sælge, hvis det er ham umuligt ad anden Vej at skaffe Penge. Men kan man ikke overvinde sin Ængstelse i saa Henseende, saa mener jeg rigtignok, at der kun er den Vej at gaa at give Afkald paa den Indrømmelse, som jeg har troet, man kunde give Ejeren; saa maa man kræve den Staten retmæssigt tilfaldende Part i Værdistigningen indbetalt straks eller i alt Fald indenfor en saadan Tidsfrist, som man mener kan være retfærdig overfor Prioritetshaverne. Eller ogsaa maa man gaa den anden Vej, jeg ikke har foreslaaet, men som jeg allerede i Folketinget har udtalt min fulde Villighed til nærmere at drøfte og eventuelt at gaa med til, nemlig for bestandig at give

Afkald paa at faa Kapitalen indbetalt og kun lægge Statens Part af Værdistigningen som en permanent Grundbyrde paa Ejendommen. Saa vilde jo den Fare for Opsamling af Restancer falde bort.

Hvad særlig angaar Kreditforeningsobligationerne, som det ærede Medlem (Dalsgaard) ganske naturligt ifølge sin Stilling hentydede til, saa vil jeg sige, at hans Frygt for, at deres Kurs skulde paa-virkes ved disse Foranstaltninger, deler hverken jeg eller Finansministeren, som dog er den, der særlig paa Hypotekbankens Vegne maatte være kaldet til at fremsætte en saadan Frygt. Naar man i Udlandet faar Sammenhængen at vide, saa vil man ogsaa der forstaa, at der ikke kan indtræde nogen Fare for Kreditforeningsobligationerne derved, at man samtidig med en Værdistigning saa stor som den, alle disse Baneanlæg ville fremkalde, deraf indkasserer for Staten eller Banebyggerne 40 pCt., som jo er det højeste, man gaar til. Kunne de ikke forstaa det, maa de være mindre duelige til at regne, end vi vist have Lov til at anse dem for at være. Skulde det komme til Afstemning imellem dem, kan jeg dog ikke tro andet, end at de hellere ville se alle disse Baneanlæg gennemførte med denne Værdistigningsafgift end slet ikke se dem gennemførte.

Ja, hertil skal jeg saa føje specielt overfor det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds, at naar han fandt, at de 20 pCt., der gaa fri, ere en lovlig høj Grænse, ere vi jo ikke uenige. Det er en Indrømmelse fra min Side overfor Folketingsudvalgets Ønske, det er ikke mit Forslag, og skulde man her i Tinget ønske at gaa tilbage dermed igen, skal det i alt Fald ikke fra min Side møde nogen Modstand. — Ogsaa jeg har fundet og udtalt i Folketinget, at de 2,000 Kr., der ere knyttede dertil, maa-ske omvendt er en lovlig lav Grænse, saa det ærede Medlem og jeg ville sikkert let kunne blive enige om at fordele det paa en anden Maade, at sætte de 20 pCt. ned og de 2,000 op; det vil sikkerlig ikke volde nogen særlig Vanskelighed ved Forhandlingen mellem os.

Jeg skal derefter gøre nogle faa Bemærkninger om de enkelte Indvendinger, der fra forskellige ærede Taleres Side ere fremsatte paa andre Punkter. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) dvalde udførligt ved Forslaget om den østsjællandske Jernbanes Overgang til Staten og mente, at det var en Foranstaltning, der vilde koste Staten 100,000 Kr. om Aaret eller saa. Ja, det